

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko P. S.A. w W.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 czerwca 2019 r., sygn. akt [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. przyznaje radcy prawnemu K.M. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) powiększoną o 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodowi z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,

istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie w skardze kasacyjnej dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołano się na oczywistą zasadność skargi. Po pierwsze, ma ona wynikać z oczywistego naruszenia art. 162 k.p.c. przez uznanie, że przy zgłaszaniu na rozprawie zastrzeżenia w tym trybie, wobec niewskazania przepisów jakie w ocenie składającego zarzut sąd naruszył, zastrzeżenie jest nieskuteczne i nie umożliwia kwestionowania wydanego na rozprawie postanowienia dowodowego. Ponieważ jednak w postępowaniu kasacyjnym *a limine* wyłączone jest kwestionowanie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, to trzeba przyjąć, że tym bardziej tego rodzaju zarzut nie może uzasadniać oczywistej zasadności skargi. Co więcej, taka interpretacja art. 162 k.p.c., choć nie wynikająca bezpośrednio z brzmienia tego przepisu, jest przyjęta w orzecznictwie, a zatem z jej przyjęciem można by co najwyżej polemizować w ramach zarzutów kasacyjnych, natomiast nie świadczy ona o oczywistej zasadności skargi. Po drugie, oczywista zasadność skargi ma wynikać z naruszenia art. 5 k.c. Znow jednak norma prawna wyrażona w tym przepisie to przejaw tzw. prawa sędziowskiego, gdzie pozostawiono ocenie sędziego wyjątkowo szeroki margines swobody, a w tej sprawie nie można przyjąć, po jej analizie, aby został on przekroczony.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.